

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **R. B.**, nar., státní příslušnost U., trvalý pobyt, v České republice bytem, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27.11.2017 č.j. CPR-29945-3/ČJ-2017-930310-V237,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Shora specifikovaným rozhodnutím bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 18.9.2017, č.j. KRPZ 108535-65/ČJ-2016-150026-SV (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní

vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 3 měsíců.

II. Žaloba

Žalobce především uvedl, že dle žalované mu rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno dne 19. 9. 2017, přičemž v souladu se zákonem posledním dnem lhůty k podání odvolání byl den 25. 9. 2017. Žalobce však podal odvolání až dne 2. 10. 2017. Žalovaný přitom vycházel ze znění zákona o pobytu cizinců, účinného v době zahájení řízení. Zákon o pobytu cizinců přitom speciálně stanoví lhůtu k podání odvolání odlišně od správního řádu. Před účinností zákona č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. [326/1999 Sb.](#), o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 222/2017 Sb.“) činila lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění 5 dnů. Zákon č. 222/2017 Sb., který novelizoval zákon o pobytu cizinců, pak nově stanovil lhůtu k podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění na 10 dnů. Už v době podání odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění, tak byla zakotvena 10-ti denní lhůta. V posuzovaném případě to znamená, že lhůta k podání odvolání žalobci uplynula až dne 29. 9. 2017. Žalobce tak podal odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění včas. Zdůraznil, že v posuzovaném případě je nutno akcentovat zásadu nepravé retroaktivity, která byla opakovaně potvrzena, jak Ústavním soudem, tak i Nejvyšším správním soudem. Žalobce odkázal a citoval se závěrů Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1556/2004.

Žalobce dále uvedl, že obecně je retroaktivita právních předpisů nepřipustná. Jsou však z ní stanoveny výjimky jako je např. nepravá retroaktivita procesních předpisů. Retroaktivitu lze připustit i v situaci, kdy nová právní úprava přináší pro adresáty právní normy výhodu. Na prodloužení lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění je nutno jednoznačně nahlížet jako na benefit účastníka, neboť dříve zakotvená 5 ti denní lhůta k podání odvolání byla nevyhovující. Rovněž je nutno akcentovat skutečnost, že nová právní úprava byla vydaná s úmyslem zvýšit ochranu práv a oprávněných zájmů účastníků řízení s cílem poskytnout jim delší dobu na zvážení své situace a podání odvolání proti rozhodnutí, které je pro jejich život zcela zásadní. Závěrem uvedl, že bylo-li by odvolání podáno ve lhůtě podle nového znění zákona účinného již v době jeho podání je nutno jej považovat za řádně podané. Žalobce pak považuje za nesprávné i samotné rozhodnutí o správním vyhoštění, což však nebylo v rámci odvolacího řízení ani posuzováno.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření především odkázala na přechodná ustanovení týkající se části první zákona č. 222/2017 Sb. Dle článku II. odst. 1 tohoto zákona řízení podle zákona o pobytu cizinců zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona o do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. V posuzovaném případě bylo řízení zahájeno dne 14.10.2016, a tudíž je zřejmé, že bylo zahájeno ještě před účinností zákona č. 222/2017 Sb. (ten je účinný od 15.8.2017). Odvolací

lhůtu vymezenou ustanovením § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců v délce 5 dnů proto žalovaná považuje za správnou, neboť nemohla být aplikována odvolací lhůta plynoucí ze zákona č. 222/2017 Sb.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 92 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

V posuzovaném případě soud posuzuje žalobu proti rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítnuto dle [§ 92 odst. 1](#) správního řádu jako nepřipustné. Soud k věci předně uvádí, že Nejvyšší správní soud se otázkou soudního přezkumu správního rozhodnutí, kterým bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu zamítnuto pro nepřipustnost nebo opožděnost, zabýval již v rozsudku ze dne 27. 5. 2010, č. j. [5 As 41/2009 - 91](#), publ. pod č. [2127/2010 Sb. NSS](#), v němž uvedl: *„Rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřipustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřipustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.“*

Ze shora uvedeného vyplývá, že soud je oprávněn přezkoumat rozhodnutí žalované pouze z toho hlediska, zda bylo odvolání žalobce po právu zamítnuto jako nepřipustné, či zda žalovaná v tomto směru pochybila (v tomto ohledu dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. [5 As 111/2011 - 87](#), ze dne 17. 7. 2014, č. j. [10 As 61/2014 - 34](#), nebo ze dne 22. 3. 2017, č. j. [2 Azs 335/2016 - 35](#)).

Soud se proto nemohl zabývat věcnou správností rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že právnímu zástupci žalobce bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno dne 19. 9. 2017, přičemž odvolání proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím právního zástupce dne 2. 10. 2017. Předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 21.10.2016, č.j. KRPZ-108535-30/ČJ-2016-150026 –SV bylo totiž rozhodnutím žalované ze dne 27.2.2017, č.j. CPR-28919-3/ČJ-2016-930310- V242 zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Řízení o správním vyhoštění bylo pak se žalobcem zahájeno již dne 14. 10. 2016. Tyto skutečnosti nejsou ani mezi žalobcem a žalovanou sporné.

Mezi žalobcem a žalovanou je sporné, zda lhůta k podání odvolání dle zákona o pobytu cizinců činila 5 nebo 10 dnů ode dne doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Podle § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14.8.2017, tj. před účinností zákona č. 222/2017 Sb., *proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 5 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí; jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mladšího 18 let, činí lhůta pro odvolání 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek.*

Podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15.8.2017, tj. po novele provedené zák. č. 222/2017 Sb., *proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 10 dnů; jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mladšího 18 let, činí lhůta pro odvolání 15 dnů. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek.*

Podle čl. II (přechodná ustanovení) odst. 1 zák. č. 222/2017 Sb. *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neschopené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*

V posuzovaném případě bylo tedy řízení o správním vyhoštění se žalobcem zahájeno dne 14.10.2016. Dle čl. II odst. 1 zák. č. 222/2017 Sb., se pak řízení zahájená před nabytím účinnosti tohoto zákona (zákon nabyl účinnosti až dne 15.8.2017), přičemž se žalobcem bylo zahájeno řízení už dne 14.10.2016 a do tohoto dne neschopená, což je i případ žalobce, neboť další rozhodnutí správního orgánu I. stupně (předchozí bylo žalovanou zrušeno) bylo vydáno dne 18.9.2017 (rozhodnutí žalované pak dne 27.11.2017), dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Z uvedeného plyne, že i lhůtu k podání odvolání je třeba posuzovat podle § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tj. ve znění účinném do 14.8.2017 před novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zák. č. 222/2017 Sb. Je tak zřejmé, že lhůta k podání odvolání pro žalobce činila 5 dnů a nikoliv 10 dnů, jak namítal v žalobě.

Soud se dále zabýval i argumentací žalobce, týkající se nepravé retroaktivity v procesním právu a odkazu na rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1556/2004. Soud při posouzení této námítky vyšel především z rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 512/05. V něm je mj. uvedeno: „Stěžovatel tedy vytyčil jako relevantní pro přezkum Ústavního soudu v dané věci otázku, zda je možné aplikovat ust. [§ 137 odst. 3](#) o.s.ř. pouze na ta řízení, která byla zahájena až dnem 1.5.2004 nebo i na řízení, jež byla zahájena přede dnem 1.5.2004, a která nebyla do 30.4.2004 skončena.

V této souvislosti Ústavní soud poukazuje na to, že se touto otázkou zabýval již Nejvyšší soud, a to v rozhodnutí ze dne 15.12.2004, sp. zn. [21 Cdo 1556/2004](#), na který též odkazuje krajský soud ve svém rozhodnutí v dané věci. Nejvyšší soud zde poukázal na obecnou platnost zásady, že nové procesní právo (jeho změny) platí ode dne nabytí účinnosti nové právní úpravy i pro řízení zahájená přede dnem nabytí jeho účinnosti s tím, že právní účinky úkonů, které v řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti nové právní úpravy, zůstávají zachovány. Vzhledem k této zásadě a k tomu, že zákon č. [237/2004 Sb.](#), kterým bylo do občanského soudního řádu doplněno ust. [§ 137 odst. 3](#), neobsahuje žádná přechodná ustanovení, dospěl dovolací soud k závěru, že ust. [§ 137 odst. 3](#) o.s.ř. platí i pro ta řízení, která byla zahájena přede dnem 1.5.2004 a která nebyla do 30. 4. 2004 skončena.

V předchozím odstavci uváděný právní názor Nejvyššího soudu považuje Ústavní soud za ústavně konformní, a to s ohledem na obecnou platnost klasické zásady o časových mezích právních předpisů.

Ústavní soud opakovaně judikoval (srov. např. [Pl. ÚS 3/94](#), [I. ÚS 662/03](#)), že právní věda rozeznává tzv. retroaktivitu pravou a retroaktivitu nepravou. Prává retroaktivita zahrnuje případy, kdy právní norma reglementuje i vznik právního vztahu a nároky z něho vzešlé před její účinností. V obecné teorii práva je dlouhodobě zakotven právní závěr o nepřipustnosti tzv. pravé zpětné účinnosti právní úpravy. Prává zpětná účinnost by znamenala zásadní porušení principu právní jistoty v právních vztazích tím, že by na právní vztahy, které vznikly před účinností příslušného právního předpisu a na skutečnosti v těchto právních vztazích nastalé v době před účinností příslušného právního předpisu, připustila aplikaci tohoto nového právního předpisu. Novou právní úpravou by tak bylo zasahováno zpětně do minulosti a právní posouzení v minulosti existujících právních vztahů i skutečností tehdy vzniklých by se po účinnosti nové právní úpravy měnilo. V této souvislosti je ovšem nutno odlišovat od pravé retroaktivity retroaktivitu nepravou. Nepravá retroaktivita spočívá v tom, že právní vztahy hmotného i procesního práva, které vznikly za platnosti práva starého, se spravují zásadně tímto právem, a to až do doby účinnosti práva nového; po jeho účinnosti se však řídí právem novým. Tato zásada však platí jen potud, pokud ostatní závěrečná ustanovení právní normy nestanoví se zřetelem na zvláštnosti některých právních vztahů něco jiného. Jestliže tedy přechodné ustanovení nepamatuje na specifické řešení určité dílčí konkrétní situace, pak je na místě dospět k závěru, že nová právní úprava ode dne své účinnosti do budoucna upravuje i právní vztahy a jednotlivé skutečnosti, které sice vznikly v minulosti, ale existují dále. Retroaktivita nepravá je tedy v právní teorii i praxi považována za přijatelnou (srov. např. [Pl. ÚS 24/98](#)).

Co se potom týče nepravé retroaktivity v procesním právu a názorů v odborné literatuře na ni, z povahy procesního práva vyplývá, že nové procesní právo (jeho změny)

má působit ode dne nabytí účinnosti nového zákona, a to i pro řízení zahájená před jeho účinností. Účinky procesních úkonů soudu i účastníků, které s nimi spojovala či nespojovala dřívější úprava, ovšem zůstávají zachovány (srov. např. Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z., Mazanec, M.: Občanský soudní řád, komentář, II. díl, 6. vydání, C.H. Beck, Praha, 2003, str. 1053). V případě procesních vztahů platí nové právo i ve věcech před jeho účinností zahájených, ale dosud neskončených (Steiner: K problematice nepřípustnosti retroaktivity právních norem, Právník č. 1/94-3,5). Přitom je ovšem též na místě poukázat na skutečnost, že tato zásada může být prolomena, neboť rozhodující jsou vždy konkrétní přechodná ustanovení v nových procesních předpisech, která mohou stanovit, že řízení započatá přede dnem účinnosti nového předpisu se dokončí podle dosavadních předpisů (případně něco obdobného). Nestanoví-li však nic jiného, případně pokud nestanoví vůbec nic, výše uvedená zásada platí.

Ústavní soud v této souvislosti konstatuje, že vzhledem k tomu, že v projednávané věci se jednalo o zákon č. [237/2004 Sb.](#), který neobsahuje žádná přechodná ustanovení, obecné soudy, které postupovaly v souladu s výše uvedenou zásadou (vyjádřenou v judikatuře Ústavního soudu, Nejvyššího soudu i v odborné nauce), nijak nevybočily z mezí ústavnosti tím, že aplikovaly v dané věci ust. [§ 137 odst. 3](#) o.s.ř. (když zástupce žalované strany doložil osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty).“

Jak plyne z citovaného rozhodnutí Ústavního soudu, tak rozhodující jsou vždy konkrétní přechodná ustanovení v nových procesních předpisech, která mohou stanovit, že řízení započatá přede dnem účinnosti nového předpisu se dokončí podle dosavadních předpisů. Přesně tento závěr dopadá na posuzovanou věc, neboť zák. č. 222/2017 Sb., obsahuje přechodná ustanovení zakotvující pravidla, jak postupovat v řízení, která nebyla ukončena před účinností tohoto zákona. Nelze proto přijmout argumentaci žalobce, že v řízeních započatých před účinností zákona č. 222/2017 Sb. a dosud neskončených mělo být postupováno podle ustanovení tohoto zákona, tj. lhůta k podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění měla činit 10 dnů a nikoliv 5, neboť tento zákon v přechodných ustanoveních takový postup vylučuje. Přímo totiž stanoví, že řízení podle zákona č. [326/1999 Sb.](#) zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. [326/1999 Sb.](#), ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. i lhůta k podání odvolání činila 5 dnů.

S ohledem na výše uvedené proto soud uzavírá, že napadené rozhodnutí nevykazuje vady, jež žalobce namítá. Žaloba je nedůvodná, a proto ji soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. února 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.